

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/179/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110235793
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1110235793.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcu: J. C. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. X, M. K., proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, o zaplatenie úrokov z omeškania, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 15C/84/2010-94 zo dňa 26. februára 2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu ktorou sa domáhal voči žalovanej dávok úrazového zabezpečenia, z dôvodu pracovného úrazu v mesiaci október 2007, ktoré riadne zdokladoval, pričom žalovaná o nich nerozhodla bez prieťahov a nevyplatila ich žalobcovi riadne a včas. Po čiastočnom zastavení konania a pripustení zmeny petitu, žalobca vo svojom písomnom podaní špecifikoval svoj nárok tak, že si uplatňuje už len úroky z omeškania voči žalovanej, teda SR zastúpenej Ministerstvom vnútra SR, ktoré majú byť škodou, vyplývajúcou z finančných nárokov žalobcu z pracovného (služobného úrazu) zo dňa 12.10.2007, pričom po právnej stránke tvrdil, že ide o nárok, ktorý žalobca odvodzuje z nesprávneho úradného postupu žalovanej. Na pojednávaní žalobca deklaroval, že predmetom konania je pracovnoprávny spor, v ktorom je žalobca v postavení zamestnanca, pričom ide o nároky ktoré žalobca odvádza od zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, ktorým mu mala vzniknúť škoda predstavujúca úroky z omeškania z vyčíslenej sumy, nakoľko má žalobca zato, že žalovaná nepostupovala správne ak mu sumu, na ktorú mal nárok vyplatila s omeškaním, čím sa podľa jeho tvrdení dopustila nesprávneho úradného postupu. Súd pripustil zámenu účastníkov konania na strane žalovaného tak, že na miesto doterajšieho žalovaného Ministerstvo vnútra SR vstúpila SR zastúpená Ministerstvom vnútra SR, a to na základe žiadosti žalobcu, ktorý navrhol túto zámenu.

1.1. Svoje rozhodnutie zdôvodnil ust. § 1 ods. 4 písm.) zákona č. 73/ 1998 Z.z o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície ; § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 73/ 1998 Z.z.; § 20 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a; § 1 písm. a) a § 3 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V nadväznosti na vnesenie námietky žalovanej, súd skúmal či posudzovaný nárok žalobcu je možné subsumovať pod zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy. V čase podania žaloby bol žalobca v služobno - právnom vzťahu podľa § 2 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a preto súd žalobcom uplatnený nárok neposúdil ako zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy, vyplývajúci z úradného postupu orgánu pri výkone verejnej moci, podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca si uplatňuje nárok, ktorý síce považuje za nesprávny úradný postup, podľa názoru súdu však ide o nárok, plynúci mu z jeho služobného pomeru- teda vzťahu obdobnému pracovnému

pomeru, z ktorého zamestnancovi voči zamestnávateľovi plynú aj isté nároky, pričom rozhodnutie resp. nerozhodnutie nadriadeného žalobcu o jeho nárokoch vyplývajúcich mu z jeho služobného pomeru, nemohlo byť prejavom výkonu verejnej moci (najtypickejším predstaviteľom verejnej moci je moc štátna ktorej výkon je zabezpečovaný štátnym aparátom, t.j. súhrnom všetkých orgánov štátnej moci. Výkonom verejnej moci je v prvom rade poskytovanie administratívnych služieb a v ich rámci ochrana verejného záujmu), z tohto dôvodu súd na uvedený prípad neaplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. (podporne aj rozsudok KS BA č.k. 9Co/516/2014 z 15.12.2016). V pracovnoprávných vzťahoch je daná vecná legitímácia podľa § 9 ods.5 zák. č. 400/2009 Z. z. služobnému úradu, v zmysle zákona č. zákona č. 73/1998 Z.z. je služobným úradom ministerstvo, súd preto žalovanú nepovažuje za pasívne vecne legitimovanú v tomto spore.

1.2. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že ak by aj hypoteticky pripustil aplikáciu zákona 514/2003 Z.z., tak žalobca v priebehu konania neosvedčil kumulatívnu existenciu troch základných predpokladov pre priznanie nároku a to: 1. nezákonné rozhodnutie/nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, majetkovej alebo nemajetkovej ujmy a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, keď v konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu (bolo nesporné, že žalobca sa počas rozhodovania o svojom nároku zo strany jeho zamestnávateľa nedomáhal preskúmanie postupu služobného úradu, napr. prostredníctvom podania žaloby na správny súd, resp. sťažnosťou na nečinnosť u kompetentného orgánu, rovnako neboli spochybnené tvrdenia žalovanej, že žalobca svojou činnosťou resp. nečinnosťou sám prispel k oneskoreniu procesu prípravy rozhodnutia o dávkach úrazového zabezpečenia, nakoľko komunikácia žalobcu so škodovou komisiou bola náročná, odmietol podpísať správu o vyšetrení služobného úrazu, pričom bolo potrebné vypracovať novú správu, ktorá bola prerokovaná škodovou komisiou až dňa 26.11.2010). Nepreukázal ani existenciu ním tvrdenej škody, nakoľko bolo nesporné (žalobca toto tvrdenie nevyvrátil), že žalovaná sa nemohla od dátumu 19.4.2009 dostať do omeškania s peňažným plnením, ktoré bolo žalobcovi priznané až s prvostupňovým rozhodnutím dňa 9.5.2011 to isté platí o uplatnenom úroku z omeškania od dňa 9.11.2010. V prípade peňažného plnenia priznaného rozhodnutím zo dňa 27.4.2011, žalobcovi nemohla voči žalovanej vzniknúť pohľadávka skôr ako mu bolo právoplatným a vykonateľným rozhodnutím priznaný nárok, (bolo nesporné, že rozhodnutím riaditeľa KR PZ zo dňa 20.12.2010 bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť vo výške 1.494,73 €; náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s liečením vo výške 740,69€;). Žalobca sa voči tomuto rozhodnutiu odvolal s tým, že rozhodnutím č.k. SLV-PS-PK-54/2011 z 9.5.2011 bolo 1.stupňové rozhodnutie potvrdené. Žalobcovi bola ďalej po ukončení liečby na základe jeho žiadosti zo dňa 8.10.2010 priznaná náhrada za bolesť vo výške 373,77 € a SSÚ vo výšku 1.619,20 €. Bolo to rozhodnutím riaditeľa KR PZ zo dňa 27.4.2011 č. KRP-VO-Ú-2/2011. Uvedené preukazuje, že škoda žalobcovi v požadovanom rozsahu nemohla vzniknúť, nakoľko úrok z omeškania by mohol žalobca požadovať až od okamihu vykonateľnosti rozhodnutí, o priznaní náhrady v zmysle zákona č. 328/2002 Z.z, pričom ale po správoplatnení predmetných rozhodnutí boli dávky žalobcovi následne vyplatené. Pokiaľ ide o pôvodne požadovanú istinu, od ktorej sa potom odvíjala požiadavka na zaplatenie úroku z omeškania je nepochybné, že žalobca mal voči svojmu zamestnávateľovi ohľadne výšky požadovaných úrazových dávok svoju predstavu, pričom na základe právoplatných rozhodnutí zamestnávateľ žalobcu mu napokon vyplatil sumu nižšiu ako očakával, pričom preskúmanie týchto rozhodnutí správnym súdom žalobca neinicioval.

1.3. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, nepriznal nárok náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nakoľko žalovaná nežiadala o ich priznanie a v konaní jej ani žiadne trovy nevznikli. O výške trov konania, preto súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia už rozhodovať nebude.

2. Rozsudok odvolaním v zákonom stanovenej lehote napadol žalobca dôvodiac, že žalovaný má v tomto konaní špeciálne postavenie, pretože podľa § 1 odsek 4 písm. b) zák. č.73/1998 Z.z. vystupuje voči žalobcovi ako služobný úrad. Zároveň však podľa ustanovenia § 2 ods. 4 aj ako štát; t.j. ako jeho zamestnávateľ. Ak teda zamestnávateľom je štát potom tým voči svojmu zamestnancovi vystupuje nielen ako jeho zamestnávateľ, ale ako orgán verejnej moci. Žalobcom bol v žalobe správne legitimovaný žalovaný, t.j. bol nositeľom právnej povinnosti zaplatenia úrokov z omeškania. Bolo povinnosťou súdu upozorniť žalobcu a poučiť ho o tom, že ním uvedený žalovaný je nositeľom právnej subjektivity a povinnosti týkajúcej sa predmetu žaloby, a že nie je potrebné akokoľvek zasahovať do žalobcom označeného žalovaného. Súd pokiaľ vyzval žalobcu na odstránenie väd podania a to tak, že uvedie či navrhuje zámenu účastníkov na strane žalovaného u žalobcu zbudil dojem, že spôsobilou stranou v tomto spore má byť štát. Súd svojím uznesením uviedol žalobcu do omylu, poškodil ho na právach a právom chránených záujmoch a to opakovane, keďže napriek tomu, že pripustil zámenu na strane žalovaného, ktorý vôbec nebol potrebný tento dôvod využil na zamietnutie žaloby. Skutočnosť, že

rozhodnutie o žiadosti o vyplatenie dávok úrazového zabezpečenia bolo vydané oneskorene, po viac ako 19 mesiacoch od podania žiadosti správneho orgánu vôbec nebola predmetom skúmania zo strany súdu. Zo strany správneho orgánu došlo k porušeniu ustanovenia § 49 ods. 1 podľa ktorého správny orgán je povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania. Vo zvlášť zložitých prípadoch najneskôr do 60 dní prípadne túto lehotu môže predĺžiť odvolací orgán, keďže o dávke úrazového zabezpečenia rozhodol zamestnávateľ až po 19 mesiacoch je zrejmé, že k porušeniu zákona zamestnávateľom a v jeho mene konajúcim predstaviteľom vnútorne došlo. Z uvedených dôvodov navrhuje aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že žalobca vo a svojom stanovisku zo dňa 16.10.2017 jednoznačne uviedol, že predmetom konania je pracovno právny spor vyplývajúci z nevyplatenia dávok úrazového zabezpečenia v primeranej lehote, čím je podľa žalobcu daný nárok voči Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom vnútra SR v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 z.z.. V sporoch služobno právneho charakteru sa zo stranu služobného úradu vo vzťahu k zamestnancovi nejedná o výkon verejnej moci, preto nie je pasívne legitimovaným subjektom štát a nárok nie je možné posudzovať v zmysle ustanovení zák.č. 514/2003. Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie je potrebné považovať tento záver za správny. Ak sa žalobca označuje za slabšiu stranu sporu, stále platí, že v sporových konaniach disponuje konaním aj jeho predmetom žalobca, pričom za žalovaného sa považuje ten subjekt, ktorého tak v žalobe označí. Zodpovednosť za stanovenie okruhu strán nesie výhradne žalobca a túto povinnosť súd nie je oprávnený suplovať. Z uvedených dôvodov návrhu aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalobca repliku k vyjadreniu žalovaného nepodal.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech, pretože súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver v otázke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

6. Obsahové náležitosti žaloby určuje § 123 C.s.p.. Patrí medzi ne aj požiadavka na označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, t. j. taký opis, ktorý umožňuje individualizáciu skutkového deja (skutku) a slúži tak k vymedzeniu predmetu konania po skutkovej stránke.

7. Žalobca vymedzuje predmet konania a to pokiaľ ide o konkrétny vzťah, o ktorom tvrdí, že existuje a je porušený; o konkrétny nárok z tohto právneho vzťahu, ktorému žiada poskytnúť ochranu a tiež výšku, ktorú z daného nároku žiada priznať. Medzi stranami sporu môže totiž existovať viac právnych vzťahov, resp. aj v rámci jedného právneho vzťahu môže existovať niekoľko ohrozených alebo porušených práva a žalobca sa nemusí domáhať ochrany celého nároku. V súlade s autonómiou súkromnoprávných vzťahov súdy neposkytujú ochranu právnomu vzťahu, právu ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého žalobca nežiada. Súd sa teda nemôže vecne zaoberať iným právnym vzťahom, iným právom, ani iným plnením (čo do druhu alebo výšky) a nemôže priznať žalobcovi plnenie na základe iného skutkového dôvodu ako je tvrdené v žalobe. Ak žalobca žiadal od zamestnávateľa úhradu úrokov z omeškania za oneskorene vyplatené úrazové dávky, je potrebné toto jeho želanie brať v úvahu a na tomto skutkovom podklade aj rozhodnúť, pretože z hľadiska dispozičného princípu v civilnom sporovom konaní je pánom sporu žalobca, ktorý deklaruje povinnosť voči žalovanému z konkrétneho žalobného dôvodu. Nie je preto možné proti vôli žalobcu priznať právo na súdnu ochranu z iného žalobného dôvodu, než ktorý žalobca v žalobe uplatnil. Ak teda žalobca trvá na tom, že z iného než žalobou uplatneného právneho dôvodu uspieť nechce, je potrebné toto tvrdenie rešpektovať.

8. Za účelom zistenia skutkového deja s úmyslom vymedziť predmet konania po skutkovej stránke bol žalobca súdom prvej inštancie nielen uznesením, ale aj výsluchom na pojednávaní vyzvaný k popisu rozhodujúcich skutočností vedúcich ho k podaniu žaloby. Žalobca jednoznačne uviedol, že predmetom konania je pracovnoprávny spor, v ktorom je žalobca v postavení zamestnanca s cieľom dosiahnuť úroky z omeškania z oneskoreného vyplatenia úrazových dávok. Správne za týchto okolností súd prvej inštancie uzavrel, že ide o nárok, plynúci zo služobného pomeru - teda vzťahu obdobnému pracovnému pomeru, v prípade ktorom je daná vecná legitímácia žalovaného podľa § 9 ods.5 zák. č. 400/2009 Z. z. služobnému úradu. V zmysle zákona č. zákona č. 73/1998 Z.z je služobným úradom ministerstvo, preto správne súd prvej inštancie žalovanú -štát, nepovažoval za pasívne vecne legitimovanú v tomto spore. Uvedená problematika je riešená aj judikatúrou, ktorej právne veta znie: „Štát ako spôsobilého účastníka konania nemožno zamieňať s jeho rozpočtovými organizáciami, ktoré majú vlastnú subjektivitu a vystupujú v právnych vzťahoch vo svojom mene,“ (Zo Súdnej praxe 4/2006). Jednou zo základných podmienok konania je civilno-procesná subjektivita, ktorej predpokladom je hmotno-právna subjektivita

vo význame spôsobilosti mať práva a povinnosť podľa hmotného práva. Ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti je potencionálnym subjektom práva povinnosti. Aby sa však stal subjektom určitého konkrétneho oprávnenia, nositeľom povinnosti je potrebné právne relevantné správanie, t. j. také správanie subjektu, s ktorým objektívne právo spája vznik určitého práva alebo povinnosti, a je potrebné s týmito subjektmi konať. Keďže žalobca v konaní nepreukázal, žeby mu prináležalo právo voči žalovanému - štátu domáhať sa plnenia - úrokov z omeškania z oneskorene vyplatených úrazových dávok, správne súd prvej inštancie žalobu z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie zamietol.

9. Žalobca v odvolaní vytýka súdu prvej inštancie, že bolo jeho povinnosťou upozorniť a poučiť žalobcu o tom, že žalovaný bol v žalobe správne označený a následná zmena žalovaného nebola potrebná. Okruh strán sporu zásadne určuje žalobca a poučenie o náležitom okruhu strán sporu z hľadiska vecnej legitímácie nie je súčasťou poučovacej povinnosti súdu, keďže označenie strán v spore je bezvýnimčnou požiadavkou individualizácie žaloby (§ 132 C.s.p.). Zo žiadnych ustanovení Civilného sporového konania nemožno vyvodit' povinnosť súdu poučiť žalobcu o tom, že žalovaný je/nie je v spore pasívne legitimovaný; nebolo by to poučením o procesných právach, ale poučením o hmotnom práve, ktoré súd nie je ani oprávnený poskytnúť (R 38/1994). Navyiac, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v rozhodnutí 9Co/516/2014 zo dňa 15.12.2016 týkajúci sa žalobcu už uviedol, že .."nebolo vecou súdu prvej inštancie, aby usmernil v konaní žalobcu, voči komu má svoj nárok a akým spôsobom uplatňovať, aby bol v konaní úspešný; takýmto postupom by súd prvej inštancie porušil zásadu postupovať v konaní nestranne, na právnom názore ktorom zotrváva aj v prejednávanej veci, v dôsledku čoho je námietka žalobcu v tomto smere nedôvodná.

10. Za neúspech v konaní žalobca viní súd prvej inštancie aj v tom smere, že nemal pripustiť zámenu účastníka konania na strane žalovaného, s prihliadnutím na to, že súd uviedol žalobcu do omylu tým, že pripustil zámenu na strane žalovaného, ktorý vôbec nebol potrebný a navyiac tento dôvod využil súd prvej inštancie ako dôvod na zamietnutie žaloby. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie uznesením č. k. 15C/84/2010-73 zo dňa 03.09.2013 pripustil zámenu účastníkov konania na strane žalovaného tak, že na miesto doterajšieho žalovaného Ministerstvo vnútra SR vstúpila SR zastúpená Ministerstvom vnútra SR, a to na základe žiadosti žalobcu, ktorý navrhol túto zámenu. Z dispozičnej zásady ovládajúcej začatie sporového konania vyplýva, že zámenu účastníka konania (za účinnosti O.s.p.) mohol navrhnúť iba navrhovateľ (žalobca), návrhu ktorému môže súd vyhovieť iba za predpokladu, že s ním osoba, ktorá má vystupovať po zámene účastníkov konania na strane navrhovateľa, vysloví súhlas. Súhlas odporcu (žalovaného) alebo toho, kto mal vstúpiť na jeho miesto sa nevyžadovala. Súdu neprináleží nielen povinnosť, ale ani právo žalobcu usmerniť v otázke pasívnej legitímácie. Nerešpektovať vôľu žalobcu o zámene žalovaného by mohol súd formou zamietnutia návrhu na zámenu iba v prípade, že by išlo o žalovaného, ktorý nemá spôsobilosť byť stranou sporu v zmysle procesného práva (§ 19 O.s.p.), o aký prípad sa v súdnej veci nejednalo. Nedôvodná je preto námietka žalobcu, keďže povinnosťou súdu bolo rešpektovať jeho vôľu a o návrhu na zámenu žalovaného postupom podľa § 92 ods. 4 O.s.p. uznesením aj rozhodnúť, postup ktorý súd prvej inštancie aj dodržal.

11. Žalobca namieta, že rozhodnutie o vyplatení dávok úrazového zabezpečenia bolo vydané po viac ako 19 mesiacoch od podania žiadosti správne orgánu, otázke ktorej sa súd nevenoval. Otázka oneskoreného vydania rozhodnutia nemohla byť predmetom skúmania zo strany súdu, keďže súdu v tom bránil princíp hospodárnosti konania uvedený v čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, nakoľko dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok vecnej pasívnej legitímácie žalovaného, vo vzťahu ku ktorému je otázka posúdenia oneskoreného rozhodnutia irelevantná.

12. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.sp. potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, o ktorom súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p..

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací

súd tak, že žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania a preto už o výške náhrady týchto trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné rozhodnúť súdom prvej inštancie.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).